

LENTE IN DE LUCHT

De lente komt. — We ruiken het in de lucht, we zien het aan de hemel, we voelen het in ons bloed.

De lente komt — en zet ons aan tot buitengewone bedrijvigheid, om huis en hof weer gereed te maken tot ontvangst van de zomer.

De lente komt. — Reeds worden de hagen geknipt en de klimop goed kaal geschoren, opdat ze des te frisscher weer zal groenen, en ter voorkoming van nesten erin — nesten die geofferd zouden moeten worden, als straks de klimop al te wild werd en toch zijn ranken moest verliezen.

De lente komt — en een oom en een neef uit Punch gaan ijverig aan de voorbereidende werkzaamheden in de tuin:

„Denk om de narcissen!” zei oom, terwijl hij er met zijn stappers doorheen ploegde. „Wat duivel, waar heb ik nu toch mijn bijl gelaten?”

De bijl was verdwenen daar, waar oom 'm had neergegoid, tusschen de narcissen.

„Ziezoo!” zei oom en maakte twee of drie gevaarlijke behendigheids oefeningen met de bijl, om zijn spieren los te maken. „Ziezoo, nu gaan we die boom omhakken. En die kan nou vallen, waarheen die wil, alleen niet op het tuinhuis. Dat moet gespaard blijven — daar heb ik je tante mijn aanzoek gedaan indertijd. En we moeten om de narcissen denken.” Hij trok zijn jas uit en gooide die in een bed met heele mooie narcissen. „We moeten de boom dus aan deze zijde beginnen te hakken.”

„Toch zeker aan de andere zijde?” vroeg ik. „Je moet een boom toch altijd beginnen te hakken aan de zijde waar die heen moet vallen?”

„Wel neen, zeker niet. Je begint aan de tegenovergestelde kant te hakken. Zoo is de wet van de zwaartekracht. Of is het van de capillariteit? Nou, 't doet er niet toe, ik weet zeker dan ik gelijk heb. Hier beginnen we, en dan zal die vallen waar die wil, maar net niet op 't tuinhuis. Pas op de narcissen.”

Hij gaf twee flinke hakken in de stam. Bij de derde vloog het bled van de bijl, de lucht door en haakte in het dak van 't tuinhuis. Ik gaf oom een zetje om op het dak te komen. Toen viel hij door de rietbedekking heen en riep nog: „Pas op de narcissen!”

Toen hij uitgeniesd was en ik hem bevrijd had van alle strootjes, die hem overal staken, tot in zijn oogen toe, begonnen we opnieuw, nu met een zaag. Na een kwartier hard werken hoorden we een onheilspellend gekraak. De boom helde gevaarlijk over en hing dreigend boven het tuinhuis.

„Stop!” riep mijn oom. „Nu zal die toch nog op het tuinhuis terecht komen. We moeten er een touw aan binden en 'm om laten zwaaien. En we hadden er eerst de takken af moeten hakken.”

Een touw te vinden, dat was makkelijker gezegd dan gedaan. We brachten het niet verder dan tot een kluwen bindgaren. Maar oom zei, dat we met een beetje handigheid toch wel klaar zouden komen. Oom zou omhoog klimmen om het touw vast te maken en de bovenste takken af te zagen. We haalden een tafel op schragen, zetten die midden in de narcissen, die er niet beter van werden. De grond rondom de boom was ten deze tijde heelemaal geel van de narcissenspulp.

Boven op de schragentafel zetten we een kleinere tafel — daarop een stoel. Oom klom omhoog, gewapend met touw en zaag. Ik bleef beneden en zou de einden van het touw grijpen, als het was vastgemaakt.

„Pas op de narcissen!” kreet oom, toen de eerste tak bovenop de narcissen neerviel. Hij begon aan de tweede tak. Zijn vorderingen stemden hem zoo tevreden, dat hij een eigengemaakt lied ging zingen, iets van den koning van het woud, die nu ten doode gedoemd was. Maar daar stortte het los opgestelde schavot in elkaar en ik zag één kort oogenblik oom aan zijn tak hangen, zorgelijk rondom zich kijkend. „Pas op 't tuinhuis!” riep hij nog.

Toen gaf de boom 't op, kraakte neer in de richting waarheen hij al dreigend geweest was, met oom en al. Toen we een half uur later bij een whisky-soda zaten, zei oom, dat 't toch eigenlijk maar een oud beestje van een tuinhuis was geweest.

Nannie van Wehl

OMMEKEER

Nu is als met een tooverslag
De stralend blij lentedag,
Waarvoor ik zoozeer had gevreesd
Voor mij geworden tot een feest
Van mooie en lieve dingen:
Nu voel ik mij weer jong en sterk,
En vol van liefde voor mijn werk
Nu kan mijn hart weer zingen!

't Is al, omdat een lief gezicht
Vertrouwend tot mij opgericht
Stil-smeekend mij kwam vragen,
Alleen en zonder klagen,
De weelde van de zonneschijn
En heel 't uitbundig kleurfestijn
Van deze dag te dragen;

Omdat ons hart zoo zeker weet,
Dat nooit geluk gedijt op 't leed
Te bouwen van een ander
Zijn wij door zon beschenen laan,
Elk onze eigen weg gegaan:
Alleen — toch met elkander!

J. M. L. H. S.

Voor duurzame verfraaiing van Uw huis,
tuinmeubelen, houten en ijzeren hekken:

DE BESTE LAKVERF

voor binnen- en buitenwerk

Ripolin-Aluminiumverf speciaal v. broeikassen

